

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในงานทุกสาขา ทุกอาชีพเป็นไปพร้อม ๆ กับการเติบโตของสภาพสังคม วิทยาการและเทคโนโลยีแขนงต่าง ๆ ก็ไต่รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลง ประชากรโดยทั่ว ๆ ไปควรจะมีมาตรฐานการศึกษาสูงขึ้น หรืออย่างน้อยก็ควรจะมีพื้นฐานความรู้อย่างต่ำตามที่รัฐบาลของแต่ละประเทศได้กำหนดบังคับไว้ในกฎหมาย หรือพระราชบัญญัติ

สำหรับประเทศไทย รัฐบาลทุกสมัยต่างก็ได้เล็งเห็นว่าการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับประชาชน ในปัจจุบันได้กำหนดพื้นฐานความรู้ขั้นต่ำของประชาชนอย่างน้อยต้องมีความรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเมื่อสำเร็จการศึกษาภาคบังคับแล้วผู้ใดจะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปก็ตามควรแก่คุณภาพ ซึ่งบัดนี้ปรากฏว่า การศึกษาในระดับสูงเป็นที่นิยมของประชาชนเป็นอย่างมาก จนสถานศึกษาในระดับสูงของรัฐมีไม่พอเพียงกับความต้องการ คือไม่สามารถจะรับผู้สำเร็จการศึกษาจากระดับกลาง (มัธยมศึกษา และ เตรียมอุดมศึกษา) เข้าศึกษาต่อได้ทั้งหมด ทำให้เกิดปัญหาการไม่มีที่เรียนมากขึ้น อันเป็นผลทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา ดังนั้น รัฐบาลจึงได้พยายามส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาภาคเอกชนและของรัฐมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยให้มีสถานที่เรียน และเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติ โดยการผลิตช่างฝีมือระดับกลาง และระดับสูงออกป้อนตลาดแรงงาน

การที่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแต่ละระดับจะสามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ก็ขึ้นต่อองค์การเรียนรู้อาชีพและทักษะต่าง ๆ จากครู - อาจารย์ ผู้ให้การฝึกอบรมสั่งสอนที่มีความรู้ความชำนาญในแต่ละสาขาวิชา การที่ครู อาจารย์ จะปฏิบัติงานเพื่อให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนได้เพิ่มสักกำลังความสามารถนั้นจะต้องพร้อมทั้งทางร่างกาย จิตใจ ความรู้ความชำนาญ ตลอดจนมีขวัญในการทำงานอีกด้วย

เพื่อให้งานค่านการใ้การศึกษาวิชาชีพระสัทธิภาพ และสัมฤทธิผลสมความมุ่งหมาย
 ของทางราชการ จำเป็นจะตองปรับปรุงปริมาณและคุณภาพของ เครื่องมือเครื่องจักรปรับปรุง
 บุคลากรในสถาบันการศึกษาคานาอาชีพะอย่างจริงจังทั้งคานหลักวิชา และความสามารถในการ
 ปฏิบัติงานใ้จริง ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรใ้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง มีความคิริเริ่ม
 สรรางสรร ทนต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ ทั้งนี้ เพื่อช่วยใ้การปฏิบัติงานคานการศึกษาอาชีพศึกษา
 ของชาติมีมาตรฐานสูงยิ่งขึ้น

การขาดแคลนบุคลากร และการที่บุคลากรไม่มีประสิทธิภาพยอมเป็นปัญหาสำคัญของ
 ผู้บริหารที่ตองหาสาเหตุ และหาทางแก้ไขปรับปรุงใ้ดีขึ้น การที่บุคลากรตองรับภาระหนัก
 เกินไป เช่น สอนหลายวิชาหรือมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือมีหน้าที่พิเศษนอกเหนืองานสอน
 มาก ก็เป็นเหตุใ้ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานหรือใ้ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานลดลงไป
 ด้วย จากความจริงที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า การทำงานหนัก หรือการรับภาระหน้าที่ของแต่ละ
 คนยอมมีขีดจำกัดและความสามารถของแต่ละคนยอมไม่เท่าเทียมกัน ดังนั้น ถ้าขาดแรงจูงใจใ้
 การปฏิบัติงานก็เป็นการยากที่จะผูกพันใ้บุคลากรเกิดความพึงพอใจ และผูกพันในงานของตน
 โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ ครู - อาจารย์ ซึ่งเป็นข้าราชการที่มีรายได้แน่นอนตายตัว พอกินพอใช้
 หรือค่อนข้างขาดแคลน โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดปัจจัยสำคัญ คือ เงิน ซึ่งเกิดจากการขาดแคลน
 ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่พอเพียง ทั้งในคานเงินเดือน และสวัสดิการตาง ๆ ของข้าราชการ
 ทำให้บุคลากรเกิดความเบื่อหน่ายท้อแท้ใจทำงาน ไม่มีความกระตือรือร้นในการสอนหรือคานวิชา
 วิชาการตาง ๆ ที่กาหนด เพื่อใ้ความรู้แก่นักศึกษา ผลที่เกิดขึ้นอาจจะมองไม่เห็นในขณะนี้
 แต่ในอนาคตจะเป็นอันตรายอย่างยิ่งตอเยาวชนที่จะเป็นผู้ใหญ่รับผิดชอบประเทศชาติต่อไป

นอกจากนี้ ระบบโครงสร้างขององค์การที่เป็นแบบขาราชการ การคิคคอกที่ล่าช้า
 เนื่องจากตองปฏิบัติตามขอบังคับและกฎระเบียบขอย่างเคร่งครัด การปฏิบัติงานเป็นลักษณะงาน
 ประจำ ไม่มีการคิคคนเปลี่ยนแปลง ขาดการยืดหยุ่น การวินิจฉัยสั่งการล่าช้า รวมทั้ง
 เกิดจากตัวผู้บริหารเองไม่กลาคักคิสนใจในหน้าที่ความรับผิดชอบของตน ทำให้บรรยากาศภายใน

ที่ทำงานไม่ยี่สิบและขวัญดี ซึ่งอาจจะเป็นเหตุให้ข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถ คัดเลือกใจลาออกจากราชการ ไปประกอบอาชีพส่วนตัว หรือธุรกิจเอกชนเป็นจำนวนมากเพื่อให้ได้ทำงานตรงกับความถนัด ได้ใช้ความรู้ความสามารถที่เขามีอยู่อย่างเต็มที่ หรือเพื่อให้ได้รับค่าตอบแทนเพียงพอแก่การครองชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ค่าครองชีพได้ปรับตัวสูงขึ้น ข้าราชการเป็นผู้ที่มีรายได้น้อย เมื่อพิจารณาเงินเดือนและค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นรายเดือนจะน้อยกว่าผู้ประกอบการอาชีพอื่นมาก ดังนั้นข้าราชการครส่วนมากมักจะประสบปัญหาเดือดร้อนเรื่องเงินเดือนไม่เพียงพอแก่การครองชีพ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่บั่นทอนขวัญหรือกำลังใจของครูอาจารย์โดยทั่วไป

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การที่จะให้การศึกษาแก่นักวิชาชีพใดคนหนึ่งให้ถึงขั้นที่นักศึกษาที่จะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป หรือออกไปประกอบอาชีพใหม่คุณภาพและประสิทธิภาพแล้ว ก็ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ และสนใจของเจ้าหน้าที่ ครู - อาจารย์ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ผู้บริหารจึงควรได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสิ่งจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการสอนรวมทั้งการให้บริการ การให้สวัสดิการซึ่งถือเป็นปัจจัยจำเป็นอย่างยิ่งต่อแรงจูงใจให้บุคคลมีทัศนคติที่ดีต่องาน และเป็นที่ยกย่องขวัญกันเสมอทุกหน่วยงานและให้มีผู้บริหารหลายท่านได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ เช่น

พลตำรวจเอก หลวงชาติตระการโกศลอดีตอธิบดีกรมตำรวจให้ความเห็นว่า "ต้องปรับปรุงสวัสดิการของตำรวจให้ดีขึ้นเป็นอันดับแรก เวลานี้กรมตำรวจ พยายามสร้างที่พักตำรวจซึ่งเป็นเรื่องที่ดี อย่างน้อยคนเราต้องมีที่อยู่สบาย หากปรับปรุงรายได้แก่ ตำรวจค้ายก็จะทำให้ตำรวจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ต้องหวงเรื่องปากเรื่องท้อง"

พลตำรวจเอก ประเสริฐ รุจิรวงศ์ อดีตอธิบดีกรมตำรวจอีกท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า "สิ่งสำคัญควรปรับปรุงเป็นเรื่องแรกคความเห็นของคนได้แก่เรื่อง สวัสดิการของตำรวจให้ตำรวจมีการกินที่อยู่ดี มีบ้านพัก มีรถรับส่ง เวลาอายุแรมมีสวัสดิการอื่น ๆ ที่ดีขึ้น"

ดังนั้น ในหน่วยงานใดก็ตามถ้าหากกำลังคน หรือคนที่มียุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปปฏิบัติงาน ก็หมายถึงการทำงานที่ขาดประสิทธิภาพ และไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายได้ ฉะนั้น ความ สำเร็จขององค์การต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับ การเลือกสรรคนที่มีความรู้ความสามารถสนใจในการ ปฏิบัติงาน และเมื่อหน่วยงานใดคัดเลือกคนที่มีคุณภาพดังกล่าวแล้วก็จะต้องมีวิธี การที่จะทูล บำรุงรักษา พัฒนา และใช้ประโยชน์จากเขาให้ได้เต็มที่จึงจะนับว่าเป็นผลสำเร็จของผู้บริหาร ในองค์การนั้น เป็นการสร้างกำลังขวัญของหน่วยงานให้สูง การขาดงานจะมีน้อยอัตราการ ขาดออกค่า ผลงานก็ได้รับความสำเร็จสูง

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้บริหารศึกษาวิจัยถึงปัญหา และความต้องการที่ แท้จริงของบุคลากรทุกระดับในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา กับ วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ สวัสดิการแก่บุคลากร และสวัสดิการที่แต่ละวิทยาเขตควรจัดให้มีขึ้น ทั้งนี้ โดยการใช้แบบ สอบถามสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรทั้งสองวิทยาเขต เพื่อเป็นแนวทาง หรือขอเสนอแนะ ให้ผู้บริหารพิจารณาปรับปรุงแก้ไขสิ่งบกพร่อง ตลอดจนเพื่อช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรมี ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานมากขึ้น ช่วยลดความเบื่อนายในการทำงานทำให้การบริหารงาน คล่องตัว ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเรียนการสอน โดยเฉพาะนักศึกษาจะก็ได้รับวิชาความรู้ความ ชำนาญเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น สามารถสำเร็จการศึกษาออกไปประกอบอาชีพการงานได้ผลตามเป่า หมายของรัฐบาลที่ใดตั้งไว้ต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา

วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เดิมชื่อวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นสถาบันอาชีวศึกษาและช่างเทคนิคชั้นสูงประเภทสหศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งขึ้นที่จังหวัดนครราชสีมา เมื่อ พ.ศ. 2499 ณ บริเวณทุ่งตะโกราย ถนนสุนทราราม ตำบลบานเกาะ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา มีเนื้อที่ 320 ไร่เศษ อยู่ห่างจากศูนย์กลางเมืองประมาณ 3 กิโลเมตร ทิศเหนือจดถนนสุนทราราม ทิศใต้จดลำตะคอง ทิศตะวันออกจดบริเวณวิทยาลัยครู ส่วนทิศตะวันออกเป็นทุ่งนาของเอกชน ในปีการศึกษาแรกที่เปิดทำการสอน มีหลักสูตรสำหรับระดับอาชีวศึกษาชั้นสูง 3 แผนก คือ วิชาบัญชีและเลขานุการ วิชาช่างก่อสร้างและวิชาช่างไม้

นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2500 เป็นต้นมา วิทยาลัยฯ ได้ขยายตัวทั้งในค่านอาคารเรียน สถานที่ เครื่องมือ บุคลากร และได้ขยายการศึกษาเปิดแผนกวิชาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนในปัจจุบันมีทั้งหมด 7 คณะวิชา 25 แผนกวิชาด้วยกัน โดยจัดหลักสูตรการสอน แบ่งเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) รับผู้มีวุฒิ ม.ศ. 3 ใช้เวลาศึกษา 3 ปีการศึกษา

2. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) รับผู้มีวุฒิ ม.ศ. 6 หรือ ปวช. ระยะเวลาการศึกษา 2 ปีการศึกษา

3. ระดับประกาศนียบัตรฝึกหัดครูมัธยมอาชีวศึกษา (ปม.) รับผู้มีวุฒิ ปวส. หรือเทียบเท่า ระยะเวลาการศึกษา 1 ปีการศึกษา

สำหรับทางด้านการศึกษา ได้ขยายแผนกวิชาตามลำดับต่อไปนี้ คือ

พ.ศ. 2500 เปิดแผนกวิชาเขียนแบบสถาปัตยกรรม

- พ.ศ.2501 เปิดแผนกวิชาช่างยนต์ ช่างโลหะ ช่างไฟฟ้า
- พ.ศ.2502 ขยายแผนกวิชาช่างก่อสร้าง ถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
- พ.ศ.2503 ขยายแผนกวิชาสถาปัตยกรรม ถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
- พ.ศ.2505 เปิดแผนกวิชาออกแบบอุตสาหกรรม (หลักสูตร 5 ปี) และขยายแผนกวิชาบัญชี และเลขานุการ ถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยเรียกว่า คณะวิชาบริหารธุรกิจเปลี่ยนระบบการเรียน แบบ 3 เทอม มาเป็นแบบ 2 ภาคเรียน
- พ.ศ.2506 เปิดแผนกวิชาช่างกลเกษตร เปิดรับนักศึกษาผู้สำเร็จ ม.ศ.5 เข้าเรียนในแผนกวิชาบัญชี ช่างโยธา และแผนกสถาปัตยกรรม
- พ.ศ.2507 เปิดรับนักศึกษาผู้สำเร็จ ม.ศ.5 เข้าเรียนในแผนกวิชาช่างกลโลหะในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เปิดการอบรมช่างเพื่อการเร่งรัดพัฒนาชนบท
- พ.ศ.2508 เปิดรับสมัครนักศึกษาผู้สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า เข้าศึกษาในแผนกวิชาเครื่องกลหนัก ในระดับประกาศนียบัตรครูช่างเทคนิคชั้นสูง ในโครงการเร่งรัดพัฒนาชนบท เปิดรับสมัครนักศึกษาจากผู้สำเร็จระดับวิชาชีพ แผนกวิชาช่างไม้ เพื่อเข้าศึกษาในแผนกวิชาออกแบบอุตสาหกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาเฟอร์นิเจอร์ และทำแบบหล่อโลหะ
- พ.ศ.2509 เปลี่ยนชื่อแผนกออกแบบอุตสาหกรรมเป็นแผนกออกแบบผลิตภัณฑ์และเปิดแผนกศิลปกรรม
- พ.ศ.2510 เปิดรับสมัครนักศึกษาซึ่งสำเร็จ ม.ศ.5 เข้าศึกษาในแผนกวิชาช่างยนต์ แยกนักศึกษา ปีที่ 1 - 3 ของแผนกวิชาการบัญชี ออกมาเป็นแผนกพลศึกษา
- พ.ศ.2512 ขยายแผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง และแผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์ถึงระดับวิชาชีพชั้นสูง เปิดแผนกใหม่ระดับวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาจักรกลหนัก เลขานุการ ช่างเขียนแบบโยธา โดยรับจากผู้สำเร็จ ม.ศ.6 และแผนกช่างสำรวจ รับจากผู้สำเร็จ ม.ศ.5 เปิดแผนกฝึกหัดครูมัธยม โดยรับจากผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทุกสาขา เข้าศึกษาเป็นเวลา $1\frac{1}{2}$ ปี

ในปี พ.ศ.2512 วิทยาลัยฯ ได้ดำเนินการขอสิทธิครอบครองที่ดินที่ตำบลหนองระเวียง ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 2,500 ไร่ เพื่อใช้เป็นที่ฝึกวิชาชีพภาคสนามและเตรียมขยายกิจการของวิทยาลัยฯ ในอนาคต

พ.ศ.2513 เปิดสอนภาคขยาย เพิ่มอีก 1 รอบ

พ.ศ.2515 วิทยาลัยฯ ได้รับการพิจารณาเข้าในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาจาก พ.ศ.2515 - 2519

เลิกรับผู้สำเร็จจาก ม.ศ.5

พ.ศ.2518 งดรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แผนกวิชาพาณิชยการ

พ.ศ.2519 เปิดแผนกวิชาการเงิน และการธนาคาร

แผนกวิชาฝึกหัดกรรมมัธยม เปลี่ยนระยะเวลาเรียนจาก $1\frac{1}{2}$ ปี เป็น 1 ปี

พ.ศ.2520 ใ้โอนเข้าไปอยู่ในสังกัดของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามพระราชบัญญัติ "โอนกิจการบริหารบางส่วนของกรมอาชีวศึกษาธิการไปเป็นของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ"

พ.ศ.2520 "ให้ชื่อว่าวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือนครราชสีมา"

พ.ศ.2521 อยู่ในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น

ในการประชุมชั้นนโยบายระหว่างผู้แทนไทย ซึ่งมี พณฯ เอกอัครราชทูต ณ กรุงบอนน์ เป็นหัวหน้ากับเจ้าหน้าที่สหพันธสาธารณรัฐเยอรมันตะวันตกเมื่อเดือน กันยายน พ.ศ.2505 ที่ประชุมได้พิจารณาเรื่องความช่วยเหลือทางวิชาการรวม 12 โครงการ ในจำนวนนี้มีโครงการวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นรวมอยู่ด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ของสหพันธสาธารณรัฐเยอรมันตะวันตกรับจะให้ความช่วยเหลือในการจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น เช่นเดียวกับวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ

จากผลของการประชุมครั้งนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้จัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ขึ้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2506 ที่ตำบลพระลับ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปตามถนนสายกาฬสินธุ์ระยะทางประมาณ 3 กิโลเมตร ในเนื้อที่ 56 ไร่ โดยได้เริ่มปรับพื้นที่เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ.2506 ต่อมาคณะครู และนักศึกษาของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือได้เริ่มลงมือก่อสร้างโรงฝึกงานจำนวน 4 หลัง เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ.2507 เสร็จเมื่อปลายเดือนตุลาคมปีเดียวกัน

ในระหว่างการก่อสร้างนั้น ทางวิทยาลัยได้รับความช่วยเหลือจากโรงเรียนการช่าง ส.ป.อ.ขอนแก่นให้ยืมสถานที่เรียนตลอดคหณคนของปีการศึกษา 2507 และทางสภาการศึกษาแห่งชาติได้ให้ยืมบ้านพักที่โรงพยาบาลสิรินธรเป็นที่พักอาศัยของครู อาจารย์ เป็นเวลา 10 เดือน

ตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลสหพันธสาธารณรัฐเยอรมันตะวันตกฉบับลงวันที่ 1 มีนาคม 2508 รัฐบาลไทยจะเป็นผู้จัดหาสถานที่ สิ่งก่อสร้าง บ้านพักผู้เชี่ยวชาญ ค่าเดินทาง และค่าที่พักของผู้เชี่ยวชาญภายในประเทศ อาจารย์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทย ตลอดจนค่าใช้จ่ายประจำที่จำเป็นแก่การดำเนินงานของวิทยาลัย ส่วนรัฐบาลสหพันธสาธารณรัฐเยอรมันตะวันตก จะจัดส่งผู้เชี่ยวชาญประจำจำนวน 7 คน พร้อมทั้งเครื่องจักรกล และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่การศึกษา และการฝึกนักศึกษา และโคลงนายเคอท์ ชโรเดอร์ (Mr.-

มาเป็นผู้อำนวยการฝ่ายเยอรมันประจำที่วิทยาลัยเมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2507 สำหรับผู้อำนวยการฝ่ายไทยคือนายไพศาล ลีละเมียร

วิทยาลัยได้เริ่มเปิดรับสมัครสอบคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในวิทยาลัยเมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ.2507 ในปีการศึกษาแรกวิทยาลัยรับนักศึกษาได้ 60 คน โดยรับเฉพาะนักศึกษาชายที่สำเร็จชั้น ม.ศ.3 และทดสอบได้คะแนนต่ำกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ ตามโครงการจะสามารถรับนักศึกษาได้เต็มที่จำนวน 250 คน โดยแบ่งหลักสูตรออกเป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับช่างฝีมือ (ปวช.) กำหนดเวลาเรียน 3 ปี
2. ระดับช่างเทคนิค (ปวส.) กำหนดเวลาเรียน 2 ปี โดยวิทยาลัยคัดเลือกจากผู้สำเร็จชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัย

พ.ศ. 2507 วิทยาลัยเปิดสอน 5 แผนกวิชาคือ

1. แผนกวิชาช่างกลโรงงาน
2. แผนกวิชาช่างยนต์
3. แผนกวิชาช่างไฟฟ้า
4. แผนกวิชาช่างท่อและประสาธน์
5. แผนกวิชาเขียนแบบเครื่องกล

วิทยาลัยมีความมุ่งหมายที่ผลิตนักศึกษาให้เป็นผู้ชำนาญงานในชั้นต้น และเป็นช่างเทคนิคในชั้นระดับสูงต่อไป จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพยายามให้นักศึกษาได้ปฏิบัติงานเพื่อหาความชำนาญและการฝึกงานจากสภาพงานจริง ตลอดจนมีความรู้ทางทฤษฎีสูงพอแก่ความต้องการในแขนงงานต่าง ๆ เพื่อ

1. ให้มีความรู้ทางทฤษฎี
2. ให้มีความรู้ความชำนาญทางปฏิบัติ
3. มีประสบการณ์ ในการปฏิบัติงานในแต่ละแขนงวิชาชีพในโรงงานอุตสาหกรรมและโรงงานต่าง ๆ

ทั้งนี้ เพื่อที่จะให้มีความสามารถที่จะคัดสรรปัญหาเฉพาะหน้า และคักแปลงสภาพของงานให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมตามความจำเป็น มีความรอบรู้และชำนาญงานเพื่อจะได้ประกอบอาชีพในสาขานั้น ๆ เพื่อประโยชน์แห่งตนและการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2507 เป็นต้นมา วิทยาลัยโคชยายตัวทั้งด้านอาคารเรียน สถานที่ เครื่องมือ เจาหน้าที่และทางคานการศึกษา ซึ่งในปัจจุบันได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจากหลักสูตร 2 ระดับมาจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับประโยควิชาชีพ (ปวช.) รับจากวุฒิสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (มศ.3) รวม 5 แผนกวิชา และในปีการศึกษา 2513 โคชยายเปิดรับนักศึกษารอบขยายเพิ่มอีก 1 รอบ ปัจจุบันใน พ.ศ.2520 เปิดรับรวม 7 แผนกวิชา

2. ระดับประโยควิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) รับจากวุฒิสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (มศ.6) เปิดสอน 3 คณะวิชา ประกอบด้วย 7 แผนกวิชา

พ.ศ.2514 เปิดรับรุ่นแรกเฉพาะแผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง

พ.ศ.2516 เปิดสอนนักศึกษากาการค้า

พ.ศ.2518 เปิดสอนแผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์

3. ระดับฝึกหัดครูมัธยม (ปม.) ภาคคำ รับจากวุฒิสำเร็จระดับ ปวส. หรือ เทียบเท่า มาศึกษาอีก 1 ปีการศึกษา โดยเปิดสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2518

สำหรับสัญญาความร่วมมือและความช่วยเหลือจากรัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันได้สิ้นสุดลงเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ.2518 แต่ทางรัฐบาลเยอรมันยังคงให้ความช่วยเหลือจัดหาอะไหล่และอุปกรณ์ช่างชนิดสำหรับเครื่องจักรตามโรงงานต่าง ๆ เพิ่มเติมรวมทั้งยังให้ทุนส่งครูอาจารย์ไปรับการฝึกอบรม ณ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันเป็นประจำตลอดมา

ใน พ.ศ.2519 วิทยาลัยได้รับเงินงบประมาณให้จัดซื้อที่ดินเพิ่มอีก รวมมีเนื้อที่เป็น

ในปีการศึกษา 2520 ได้รวมเข้ากับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยเปลี่ยนชื่อเป็น "วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น" วิทยาลัยมีอาคารเรียน 3 หลัง มีโรงงาน 8 หลัง โรงหล่อ 1 หลัง โรงงานพ่นสี 1 หลัง อาคารห้องสมุดและศูนย์โสตทัศนศึกษา 1 หลัง และตึกทดลองวิศวกรรม 1 หลัง โรงฝึกงานระดับวิชาชีพอีก 1 หลัง.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2518 โดยเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ แล้วยังเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี ให้การศึกษาทางคานวิชาชีพทั้งระดับต่ำกว่าปริญญา และประกาศนียบัตรชั้นสูง ทำการวิจัย ส่งเสริมการศึกษาทางคานวิชาชีพและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

วิทยาลัยฯ มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชา และรับผิดชอบงานในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมต่าง ๆ การดำเนินงานของวิทยาลัยฯ อยู่ภายใต้การควบคุมของสภาวิทยาลัย ประกอบด้วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นนายกสภาวิทยาลัย อธิบดีกรมอาชีวศึกษา อธิบดีกรมศิลปากร เป็นรองกรรมการสภา และมีรองอธิบดีกรมอาชีวศึกษาฝ่ายวิชาการ เป็นเลขาธิการสภาวิทยาลัย

การประชุมครั้งแรกของสภาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2518 ได้มีมติแต่งตั้งให้นายสวาสดิ์ ไชยคุนา (ปี พ.ศ. 2518 - ปี พ.ศ. 2521) รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้รักษาการในตำแหน่งอธิการบดีวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา อีกตำแหน่งหนึ่ง โดยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2519 และสภาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้แต่งตั้งให้นายนันท กรแก้ว ทำหน้าที่รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร และ ดร.สุรพล สงวนศรี ทำหน้าที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวางแผน

สภาวิทยาลัยฯ ได้มอบนโยบายและสั่งการให้เปิดรับนักศึกษาให้ทันใน พ.ศ. 2518 คือ เปิดเรียนในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2518 ได้รับสมัครนักศึกษาไว้ 467 คน เปิดสอน 15 สาขา แต่เนื่องจากวิทยาลัยฯ เป็นหน่วยงานใหม่ไม่มีสถานที่ทำงาน สถานศึกษา บุคลากร และอุปกรณ์เครื่องมือ จึงต้องแยกฝากนักศึกษาให้เรียนที่วิทยาลัยต่าง ๆ ในสังกัดกรมอาชีวศึกษาไปพลางก่อน

ในปลายปีการศึกษา 2518 วิทยาลัยฯ ใ้รับโอนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูง ซึ่งเปิดสอนในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขารวมกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีอีก 1,000 คน ดังนั้นในปีการศึกษา 2518 วิทยาลัยฯ จึงมีนักศึกษาระดับปริญญาตรี 1,500 คน ในปี 2519 มีนักศึกษา 2,338 คน และเมื่อสิ้นภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2519 มีนักศึกษาสำเร็จการศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรีไปแล้วจำนวน 949 คน ส่วนในปีการศึกษา 2520 มีนักศึกษา 2,780 คน มีโรงเรียนและวิทยาลัย ในสังกัดกรมอาชีวศึกษาที่โอนเข้ามาอยู่กับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา นั้นมีทั้งหมด 28 แห่ง ดังรายละเอียด ในภาคผนวก ก.

สำหรับในปีการศึกษา 2520 วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีบุคลากร (ครู - อาจารย์ - เจ้าหน้าที่ - พนักงานภารโรง) ทั้งหมด 342 คน ลาไปศึกษาต่อ และปฏิบัติงานต่างประเทศ, ภายในประเทศและไปช่วยราชการหน่วยงานอื่นจำนวน 46 คน มีบุคลากรปฏิบัติงานจริง 296 คน และมีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 2,534 คน มีนายชวลิต ต้นไชย อาจารย์ 3 ระดับ 7 ทำหน้าที่ผู้อำนวยการวิทยาเขต

ส่วนวิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น ขณะนี้มีนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ จำนวน 1,700 คน และมีจำนวนบุคลากรทั้งหมด 157 คน เดินทางไปฝึกอบรมและศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศและช่วยราชการหน่วยอื่น จำนวน 47 คน จึงมีบุคลากรปฏิบัติงานจริง 110 คน โดยมีนายสกุล เวชชกร ทำหน้าที่ผู้อำนวยการวิทยาเขตฯ

ในปัจจุบันนี้วิทยาเขตทั้งสองแห่งนี้ ถึงแม้จะรวมอยู่ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาก็ตาม แยกยังคงใช้ผังการบริหารงานตามแบบเดิมเมื่ออยู่ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา ซึ่งแสดงไว้ในภาคผนวก ก.

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสวัสดิการ และบริการที่บุคลากรได้รับจากวิทยาเขต
2. เปรียบเทียบสวัสดิการของวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กับวิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น
3. เปรียบเทียบสวัสดิการของบุคลากรตามปัจจัยต่าง ๆ คือ
 - 3.1 สถานภาพการทำงานของผู้จ้าง และ ชาราชการ
 - 3.2 สถานภาพการสมรส
 - 3.3 ช่วงอายุ
 - 3.4 รายได้
4. ศึกษาถึงปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับสวัสดิการของบุคลากร ในส่วนที่นอกเหนือไปจากที่ได้รับในปัจจุบัน

สมมุติฐานในการวิจัย ศึกษาความแตกต่างในเรื่อง

1. สวัสดิการของวิทยาเขต
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการของบุคลากรในแต่ละวิทยาเขต
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการของบุคลากรที่สถานภาพโสดและสมรส
4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการของบุคลากรที่เป็นลูกจ้างและข้าราชการ
5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการของบุคลากรที่มีรายได้

ขอบเขตการวิจัย การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้คือ

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นประชากรทั้งหมด ซึ่งได้มาจากบุคลากรในวิทยาเขตทั้งสองแห่ง ในทุกระดับ (รวมทั้งลูกจ้างด้วย) โดยได้มาจากวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 342 คน จากวิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น 157 คน รวมทั้งสิ้น 499 คน
2. ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

ประโยชน์ที่จะได้รับ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ทำให้ผู้บังคับบัญชาระดับบริหารของทั้งสองวิทยาเขตได้รับทราบ และสามารถใช้ประกอบเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป และเห็นความสำคัญทางด้านการจัดสวัสดิการที่ที่ใหญ่ถูกต้องและเหมาะสมตามความต้องการของบุคลากรในแต่ละสังกัด

2. สามารถนำเอาผลจากการวิจัยนี้ไปปรับปรุงแก้ไข ย่อมจะก่อให้เกิดขวัญ และกำลังใจต่อบุคลากร

3. เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการให้สวัสดิการ

003622

4. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวิทยาเขตอื่นในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หรือหน่วยงานอื่นที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกัน

ข้อจำกัดของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยถือว่า

1. จำกัดขอบเขตเฉพาะสองวิทยาเขตเท่านั้น หากจะให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จะต้องทำการศึกษาทุกวิทยาเขตทั่วประเทศ เพื่อจะได้ข้อคิดเห็นที่นาเชื่อถือยิ่งขึ้น

2. เวลาจำกัด

3. งบประมาณมีใช้อย่างประหยัด

คำจำกัดความที่ใช้ เพื่อความเข้าใจตรงกันในความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอให้คำจำกัดความของคำเหล่านั้นดังต่อไปนี้

สวัสดิการ หมายถึงการจัดหาสวัสดิอุปกรณ์ สิ่งของหรือบริการต่าง ๆ ให้แก่ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างให้ได้รับเพิ่มเติมจากเงินเดือน หรือค่าจ้างที่จ่ายให้เต็มอยู่แล้ว ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมใหญ่ปฏิบัติงานตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เต็มกำลังความสามารถ และเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูง โดยหน่วยงานได้จัดให้บุคลากรมีความผาสุก สะดวกสบาย อยู่ดีกินดีตามควรแก่ฐานะ ตลอดจนมีโอกาสก้าวหน้าในวิชาชีพ และได้รับสิ่งตอบแทนอย่างยุติธรรม

ขวัญ หมายถึงสภาวะทางจิตใจซึ่งทำให้คนทำงานด้วยความรู้สึกพึงพอใจ เป็นสุข เพลิดเพลิน แสดงออกในรูปพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ความหวัง ความกระตือรือร้น ความกล้า และความเชื่อมั่น

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หมายถึงสถาบันการศึกษาและการวิจัยส่งเสริม การศึกษาทางคานอาชีพ และให้การบริการทางคานวิชาการแก่สังคม โดยมีวิทยาเขตทั้งหมด 28 แห่งด้วยกัน มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นกรมหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งรวมทั้ง วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา และ วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่นด้วย

บุคคลากร หมายถึงข้าราชการครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่ ภารโรง ซึ่งรวมถึง ผู้ที่ทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวและประจำของวิทยาเขต

นันทนาการ หมายถึงโอกาสที่จะได้รับความบันเทิง การพักผ่อนหย่อนใจในเวลาว่าง ใดแก่การจัดให้มีสถานที่หย่อนใจเช่น สนามกีฬา ห้องอ่านหนังสือ ฯลฯ และจัดให้มีการพบปะ - สัมผัสระหว่างบุคคลากรเป็นครั้งคราว ทั้งนี้ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และผ่อนคลาย ความตึงเครียดในงาน

คาบเวลา หมายถึง ระยะเวลาสอนนักศึกษา (1 คาบเวลา = 50 นาที)

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย